

Geachte familie Vaatstra,

Hoe begin je een brief die je al veel eerder had moeten schrijven. Ik heb in ieder geval geen idee. Maar na 7 jaar wordt het tijd om toch een poging te wagen.

In ieder geval heeft een grootschalig dna-onderzoek in mijn ogen geen zin, omdat de dader zich volgens mij niet meer in Nederland bevindt.

Ik zal uitleggen waarom niet.

Op 1 november 1998 is het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers (COA) begonnen met een speciale opvang voor asielzoekers. Deze opvang was bedoeld voor speciale gevallen, de zogenoemde Asielzoekers Met Onaangepast Gedrag (AMOG). Er kwamen vier centra met elk tussen de 15 en 20 opvangplaatsen. Twee locaties in het noorden (AZC Musselkanaal en AZC Geeuwenbrug) en twee locaties in het zuiden. De asielzoekers die in aanmerking kwamen voor deze plaatsen waren onhoudbaar in de centra van afkomst en waren soms zeer gevaarlijk. Hier is speciaal personeel voor aangenomen, dat aan strenge eisen moest voldoen. Het beleid was dat asielzoekers uit het noorden naar de locaties in het zuiden gingen en asielzoekers uit het zuiden naar de locaties in het noorden. Op deze manier werd zogenaamd de drempel om ongewenst terug te keren vergroot. Plaatsing in een AMOG-centrum gebeurde op basis van een streng intakegesprek. Dit was om te voorkomen dat centra lastige bewoners maar naar een AMOG-centrum stuurden.

Op maandag 3 mei 1999 werd een deel van het management van AZC Musselkanaal bij elkaar geroepen. Aanwezig waren de centrumdirecteur (mevrouw Brugman), het hoofd immateriële zaken (de heer Wolthof) en de coördinator AMOG (de heer de Wit). Onder grote geheimhouding werd verteld dat er diezelfde dag nog een asielzoeker uit het AZC Kollum naar Musselkanaal kwam. Een intake gesprek was niet nodig en maar een zeer klein aantal medewerkers mocht op de hoogte zijn van zijn komst. Deze asielzoeker mocht ook niet deelnemen aan het reguliere programma. Naast de drie MT leden werden twee teamleden van het AMOG team aangewezen die werden geïnformeerd. Deze kregen zwijgplicht en dienden ervoor te zorgen dat alleen zij contact hadden met deze asielzoeker. Diezelfde dag laat in de avond werd de asielzoeker gebracht. Hij kreeg alleen toestemming om zijn kamer te verlaten als de andere asielzoekers sliepen, hij moest apart eten en verder contact met andere bewoners werd voorkomen.

Enkele dagen na zijn aankomst is de asielzoeker op dezelfde geheimzinnige wijze vertrokken. Hij is opgehaald door de Vreemdelingendienst en op Schiphol op een vliegtuig gezet onder zware begeleiding. De reden van zijn uitzetting was dat hij in het land van herkomst werd gezocht voor meervoudige moord. Hij had verscheidene vrouwen verkracht en vervolgens hun keel doorgesneden.

Dat het COA er alles aan had gedaan om dit uit de openbaarheid te houden, blijkt wel uit het vervolg. Een paar maanden later werd gemeld dat de speciale afdeling ging sluiten. Een MT-lid werd eind 1999 ontslagen, de centrumdirecteur is in 2000 op een zijspoor gezet. Een aantal AMOG-medewerkers kreeg na sluiting ontslag, anderen werden overgeplaatst naar allemaal verschillende locaties in het noorden.

Dat de dader nog steeds niet is gevonden, is in mijn ogen niet zo vreemd. Ik heb het sterke vermoeden dat de asielzoeker uit bovenstaand verhaal de moordenaar is van uw dochter.

Want als hij dat niet is, was het toch eenvoudig hem vrij te pleiten op basis van dna-sporen? Als hij het niet was, waarom werd er dan zo geheimzinnig gedaan, waarom kreeg iedereen zwijgplicht, waarom werd er zware druk uitgeoefend om hier niet over te praten, waarom werd de afdeling al binnen één jaar gesloten? Allemaal vragen die naar mijn mening leiden tot één antwoord: de dader mocht niet worden gepakt, want dat zou het draagvlak van de asielopvang aantasten.